

במלכות הצלב

הצגש אותם את חמשה עשר המליונים השותקים
ועוברים על פניכם בעינים חשוכות.
הם נושאים בדמם מלת-רעל של דורות
ואינם אומרים לכם דבר - -
זאת אומר אני לכם עכשיו:
משורר יהודי במלכות הצלב.

רבים היו רוקים עם דם הראות
את מלת הכאב, הקללה, ואינם רואים את השמש
רק ירחים לבנים בנהרות כחלים.

אף רבים הולכים והולכים והולכים
ביום ויבשה, בעקבותיהם הולך העמוד עמהם,
עליו כופתים את האחד אשר לנו בחבלים
ויצעק: אלי, אלי, בחלל הריק - -

הצגש אותם, הצגש אותם היהודים השותקים
ולא אומרים לכם אשר אני כאן אמרתי!

הלבישוני עבאיה ערבית רחבה ועטפו את כתפי בטלית,
תנו פת-פריחה למזרח שדעך בדמי הצני
ו-טלו לכם את הפראק, הצניבה ונעלי הלכה
אשר באי-רו-פה קניתי.

הושיבוני על גב סוס ופקדו שישאני למדבר.
השיבוני אל החולות אשר לי. אני נוטש השדרות. אני רוצה
אל חולות המדבר.
יש עם שקנה. לו בנים שחומים כארד, ערמים בשמש צורבת
(שם אין פעמון שנטוי ממעל לראש, שם הולכים מזלות בלבד).
עד שגברתן מגברי הארד יפער פיו ברחב מדבר
ולטה האהבה בו! (עמה, בצאת הכוכבים)... ויצעק אל הכוכבים: אהבה.
ואז יענה לו זרם מי-דם-כחלים מעין המדבר:
אהבה.

מיידיש: יעקב בטר

בשולי "במלכות הצלב" לאצ"ג

בברלין, בשנת 1923, בגליון האחרון של "אלבטרוס", (4-3), שאורי צבי גרינברג היה
עורכו ומייסדו, הופיעה לראשונה הפואמה "במלכות הצלב". היצירה עצמה נכתבה
שנים אחדות קודם לכן ופורסמה על סף עליית אצ"ג ארצה. בפעם נוספת פורסמה
היצירה הזאת בגליון מס' 91 של "די גולדענע קייט", שבמריכת אברהם סוצקבר.
יש הרואים ביצירה כבירה זאת מתקופת היידיש של אצ"ג, מעין "פרוגנוזה" למה שעתידי
היה לקרות לעם היהודי, כאשר "רחובות הנהר", אינס אלא "הדיאגנוזה"...
המתרגם לא ניסה להעתיק את פרקי הפואמה היידיים תוך כדי חיקוי סגנונו העברי
של אצ"ג. כאן נסיון לחשוף לעיני הקורא העברי פן בלתי מוכר ומעניין להפליא של
המשורר תוך הקפדה על לשון תקינה (כלשון המקור), אינטנסיבית ומשרתת את רוח
השיר ורוח הזמן הזה.
אנו תקווה שגם שלושה פרקים אלה (מתוך שלושה עשר) מצביעים על כוחה הנדיר של
היצירה כולה.
המע'

אינכם מתירים לנו ללכת אל השמש. אתם הורגים את ההולכים,
בטרם ינשור מהריסים חלום הזהב.
בטרם תמס התפלה ותהיה לזריחה בחלל.

מאות אלפים נמלטים חזרה אל יצר הבכא
ומביט ירח נובמבר מעיני הצאן
בברק מאקלת.

כאן, בין עצי הבכא נולדים ילדים,
והסם כבר מהול בדמם
לפני הורדים לגבול.

אינני רוצה איפוא לנטוע עצים שיביאו לכם פרות,
ערמים יעמדו כל עצי הבכא שלי
כלם, אצלכם במלכות הצלב.

עם שחר, עם ערב מתחילים לנוע הפעמונים
על המגדלים אשר לכם.
הם מטרפים את דעתי, פוערים את בשרי הכואב
כמו מלתעות סיות טרף.

על הענפים תולה אני את מתי הצרומים,
אני מתיר להם להרקב בהפקר למען כל המזלות
המהלכים בשמים - -

ובלילות נופל אני לתוך באר אפלה.
אל חלומותי באים היהודים המוקעים עלי צלב.
אני רוצה איך הם תוקעים ראשים אחוץ טרוף מבצע לשמשות
בתיקה
ומנהמים נהמת כאב בעברית: איהו פילאטוס?
איפה הוא, פילאטוס?

אף לא תדעו שלמראשתכם האימה אשר לכם.
נבואה שחורה נוסכת רעל בשעת שנתכם - לא תדעו זאת:
כי פעמוני הקנסיות משכיחים מלבכם המראה
עם בוא השחר.

אף אומר אני לכם נבואה, - הנבואה השחורה:
מקרב העמקים שלנו יעלה עמוד הענן
מקרב גשימותינו האפלות ומתוך הכאבים המרים שלי-שלנו!

ואתם זה המגור לא תכירו בנבכי גופיכם.
ואתם תמשיכו ללהג מתוך החכים המצרעים אשר לכם:
אלה היהודים! אלה היהודים!

כאשר יתמלאו היכלים בגז חנק ורעל
ולפתע האיקוניות יפצחו בצעקה בלשון היהודים.